

The Holy See

Üzenet a hivatások 42. világnapjára

Meghívás és küldetés: Evezz a mélyre!

2005. április 17.

II. János Pál pápa

Tisztelendő Püspöktársaim! Kedves Testvéreim az egész világon!

1. „*Duc in altum!*” A *Novo millennio ineunte* című apostoli levelem elején Jézusnak azon szavaira emlékeztettem, amelyekkel felszólítja első tanítványait, hogy vessék ki a hálót, és ez rendkívül bőséges fogást eredményez. Azt mondja Péternek: „*Duc in altum*” (Lk 5,4). „Péter és az első társai bíztak Jézus szavában, és kivetették hálójukat” (*Novo millennio ineunte*, 1.).

Az Evangélium ezen ismert eseménye adja a hivatások elkövetkezendő imanapjának hátterét, amelynek mottója: „*Meghívás és küldetés: Evezz a mélyre!*” Ez egy különleges lehetőség, hogy elgondolkodjunk a hivatáson, Jézus követésén és különösen is a papságra és a megszentelt életre szóló hivatáson.

2. „*Duc in altum!*” Krisztusnak ez a parancsa különösen aktuális a mi időnkben, amikor terjed egy bizonyos mentalitás, amely támogatja a személyes részvétlenséget a felmerülő nehézségekkel kapcsolatban. A „mélyre evezés” első feltétele az, hogy ápoljuk lelkünkben az imádság szellemét, amelyet Isten szavának napi hallgatása táplál. A keresztény élet hitelessége az ima mélységével mérhető. Az ima művészet, amelyet alázatosan „az isteni Mester ajkáról” kell leolvasnunk, miközben az első tanítványokhoz hasonlóan kérjük Őt: 'Uram, taníts meg minket imádkozni' (Lk 11,1). Az imában bontakozik ki az a párbeszéd Krisztussal, amely bennünket az Ő legszorosabb bizalmasává tesz: „Maradjatok meg bennem, s akkor én is bennetek maradok” (Jn 15,4) (*Novo millennio ineunte*, 32.).

Ez a kapcsolat Krisztussal az imádságban segít ahhoz, hogy az Ő jelenlétét a vélt hajótörés pillanataiban is felismerjük, amikor minden fáradozás hasztalannak tűnik. Ez magukkal az apostolokkal is megtörtént, amikor egy munkával telt éjszaka után ezt kiáltották: „Mester, ... nem fogtunk semmit” (Lk 5,5). Különösen ezekben a pillanatokban kell kinyitni a szívünket a kegyelem áradása előtt és Krisztus szavát befogadva, minden erőnkkel célba érni: „*Duc in altum!*” (vö. *Novo millennio ineunte*, 38.).

3. Aki kinyitja szívét Krisztus számára, az nemcsak a saját létének titkát fogja megérteni, hanem saját hivatásának titkát is, és a kegyelem csodálatos gyümölcseit fogja teremni. Ezek közül az első az életszentségben való növekedés azon a szellemi úton, amely a keresztség ajándékával kezdődik, és a tökéletes szeretet teljes kibontakozásához vezet (vö. uo., 30). Ha a keresztes ember feltétel nélkül éli az Evangéliumot, akkor mindig képes lesz arra, hogy úgy szeressen, mint Krisztus, és megszívlelje az intelmeit: „Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes” (Mt 5,48). Arra törekszik, hogy az Egyház közösségén belül egységben maradjon a testvérekkel és az újraevangelizálás szolgálatába áll, hogy az Isten szentségét közvetítő szeretet nagyszerű igazságát hirdesse és tanúsítsa.

4. Kedves gyermekek és fiatalok, elsősorban hozzátok fordulok azzal a meghívással, amelyre Krisztus hív benneteket, hogy „evezzetek a mélyre”. Ti vagytok azok, akik a jövő számára fontos döntéseket hoztok majd. Szívemben őrzöm mindazokat a találkozásokat az elmúlt években, amelyeket veletek, fiatalokkal élhettem át, akik mára már felnőttek, és talán már szülők lettetek vagy papok, szerzetesek, vagy hitoktatást vállaltok. Láthattam, hogy mennyire örülnek, úgy ahogyan csak a fiatalok képesek rá, de láttam azt az elgondolkodást is az arcukon, ami azért van, mert bennük él a vágy, hogy „értelmet” adjanak az életüknek. Egyre jobban megértettem, hogy a fiatal generáció szívében mennyire erős a vonzalom az igazi lelki értékek iránt, és mennyire őszinte a törekvésük az életszentség felé. A fiataloknak Krisztusra van szüksége, de azt is tudják, hogy Krisztus is személyesen számít rájuk.

Kedves Fiatalok! Bízatok Krisztusban, hallgassátok az Ő tanításait, az Ő arcára szegezzétek a tekinteteket, legyetek állhatatosak Igéjének hallgatásában. Hagyjátok, hogy Ő mutasson nektek irányt, és Ő legyen az, Aki szívetek vágyaiban vezet benneteket.

5. És most hozzátok szólok, kedves szülők és keresztes nevelők, hozzátok kedves papok, Istennek szentelt életű nők és férfiak, valamint katekéták. A ti kezeitekbe adta a mennyei Atya azt a feladatot, hogy a fiatal generációt az életszentségre vezető ösvényen irányítsátok. Legyetek számukra példakép a Krisztushoz való nagylelkű hűségben. Bátorítsátok őket, hogy „evezzenek a mélyre”, és késlekedés nélkül válaszoljanak az Úr hívására. Ő az, Aki egyeseket a házasságra, másokat az Istennek szentelt életre vagy a papságra hív. Segítsétek őket abban, hogy felismerjék, melyik útra hívja őket az Úr, és segítsétek abban is, hogy Krisztus igazi társai, hiteles tanítványai lehessenek ezen az úton. Ugyanis, amikor a hívő felnőttek szavaik és tetteik által képesek Krisztus arcát visszatükrözni, akkor a fiatalok sokkal inkább készek befogadni az Ő üzenetét, amely a Kereszt misztériumában rejlik.

Ne felejtsetek el, hogy ma is szükség van szentéletű papságra, olyan lelkekre, akik teljesen Isten szolgálatának szentelik magukat! Ezért szeretném ismételtelen aláhúzni, hogy: „Sürgető szükség van a hivatásgondozás tágas és szerteágazó munkájának elindítására, hogy érje el a plébániákat, az oktatási intézeteket, a családokat, és figyelmesebb megfontolásra ösztönözzön az élet lényeges értékei iránt. Mindez abban nyeri el döntő összefoglalását, hogy mindenki köteles megadni válaszát Isten hívására, különösképpen, amikor ez a hívás önmagunk és erőink teljes átadására buzdít Isten Országa javára”. (*Novo millennio ineunte*, 46).

És nektek, fiatalok, újból megismétlem Jézus szavait: „*Duc in altum!*” és miközben ezt a felhívást intézem hozzátok, Mária szavai jutnak az eszembe, amit a Kánai menyegzőn mondott a galileai szolgálónak: „*Tegyetek meg mindent, amit csak mond!*” (Jn 2,5). Kedves fiatalok! Krisztus azt kéri tőletek, hogy „evezzetek a mélyre” és a Szűzanya arra bátorít benneteket, hogy ne tétovázzatok követni Őt abban, amit mond nektek.

6. Szálljon mennyei Atyánkhoz Mária anyai közbenjárásával a Föld minden pontjáról buzgó imádságunk, hogy elérjük, amelyet az ismert felszólítás tartalmaz: „*Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratáshoz.*” (Mt 9,38) Ő adjon az egész nyája számára buzgó és szent pásztorokat! Ebben a felelősségtudatunkban forduljunk Krisztushoz, a Legfőbb Pásztorhoz, és megújult bizalommal mondjuk Őneki:

Jézus, Isten Fia,
 Akiben az istenség teljessége lakozik,
 Te hívod a megkereszteltek, hogy „evezzenek a mélyre”,
 Bejárva az életszentség útját.
 Szítsd fel a fiatalok szívében a vágyat,
 hogy a Te szereteted hatalmának a tanúi
 legyenek a mai világban.
 Töltsd be őket a lelki erősség és a jó tanács ajándékával,
 hogy képesek legyenek az önmagukra
 és hivatásukra vonatkozó teljes igazság felismerésére.
 Üdvözítőnk, Akit az Atya küldött,
 hogy kinyilatkoztasd az irgalmas szeretetet,
 adj egyházadnak olyan fiatalokat,
 akik készek arra, hogy a *mélyre evezzenek* és a
 testvérek körében kinyilvánítsák megújító és
 üdvözítő jelenlétedet.

Szent Szűz, Megváltónk Édesanyja,
 biztos vezetőnk Isten és a felebarát felé,
 Te, aki szíved mélyén megőrizted Jézus szavait,
 anyai közbenjárásoddal oltalmazd
 a családokat és az egyházi közösségeket,
 hogy segítsék a gyermekeket és a fiatalokat, amikor
 az Úr hívására nagylelkű választ kell adniuk.
 Ámen.

Castel Gandolfo, 2004. augusztus 11.

II. János Pál pápa